

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział

Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia SO Beata Piwowarska

Protokolant Katarzyna Karpińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2020 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **K.W.**

przeciwko **K. B.**

o zapłatę i ustalenie

- 1.** uznaje K.W. za twórcę i właściciela wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pod numerem 005663044-0001;
- 2.** oddala powództwo w pozostałej części;
- 3.** znosi pomiędzy stronami koszty postępowania;
- 4.** nakazuje pobranie od K. B. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 622,24 (sześćset dwadzieścia dwa 24/100) złote.

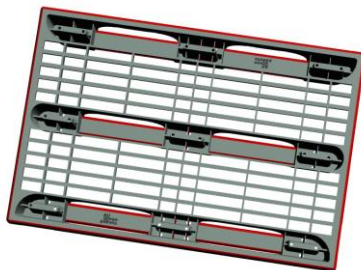
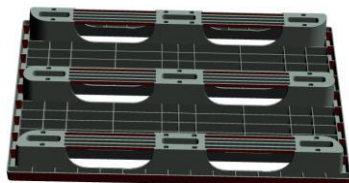
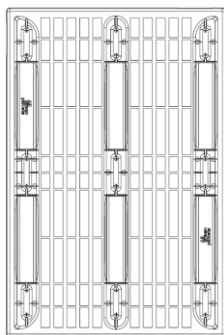
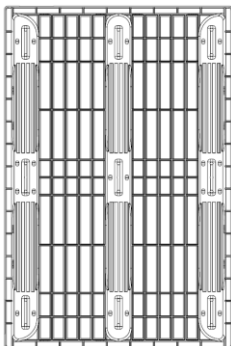
UZASADNIENIE

17 maja 2019 r. K. W. wniósł o:

1. zasądzenie od K.B. na jego rzecz kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z odsetkami za opóźnienie od dnia 26 grudnia 2018 r.

ewentualnie o:

2. uznanie go za twórcę utworu w postaci palety transportowej o wyglądzie:

;

3. uznanie powoda za twórcę i właściciela wzoru wspólnotowego RCD 005663044-0001;

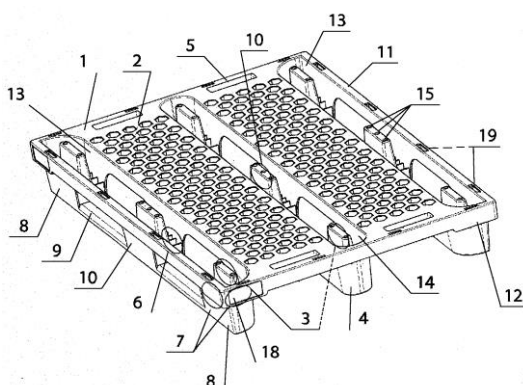
4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania. (k.5-141)

K.B. zażądał oddalenia powództwa i zwrotu kosztów postępowania.

Zarzucił, że powództwo jest bezzasadne, K.W. nie stworzył bowiem wzoru zasługującego na ochronę (nowego, cechującego się indywidualnym charakterem i niefunkcjonalnego). Wyjaśnił, że cechy wzoru, stanowiącego kopię palety EUR P-1208, były determinowane wyłącznie jej funkcją techniczną. Zaprzeczył, by projekt powoda mógł być uznany za utwór, a także naruszeniu dóbr osobistych K.W., któremu zarzucił nadużycie prawa podmiotowego. (k.160-205)

Sąd ustalił:

31 lipca 2015 r. K.B. i M. S. zgłosili w Urzędzie Patentowym RP wynalazek pt. *Zespół identyfikowalnych palet logistycznych oraz sposobu wytwarzania zespołu identyfikowalnych palet logistycznych*. Przedmiotem zgłoszenia był zespół identyfikowalnych palet logistycznych oraz sposób wytwarzania zespołu identyfikowalnych palet logistycznych, o zunifikowanych wymiarach (EUR, 1/2EUR, 1/4EUR), mających zastosowanie przy: magazynowaniu, załadunku i transporcie towarów. Zespół identyfikowalnych palet logistycznych, o prostokątnym kształcie w uniwersalnych wymiarach, wykonanych w całości jako jedna bryła z tworzywa sztucznego, posiadających ażurową nośną płytę, charakteryzuje się tym, że nośna płyta (1) ma usytuowane na krawędziach identyfikacyjne powierzchnie (7), na których rozmieszczone są identyfikacyjne znaczniki (18). Nośna płyta (1) posadowiona jest na brzegowych stopach i korzystnie na środkowej stopie. W nośnej płycie (1) wzdłuż tych stóp wykonane są podłużne otwory (13, 14), w których znajdują się narożne gniazda (8) i korzystnie centralne gniazda (10), a także korzystnie środkowe gniazda (4). W tych gniazdach (8, 10, 4) znajdują się mocujące czopy (3) o zmiennym korzystnie stożkowym kształcie. Sposób wytwarzania identyfikowalnych palet logistycznych, dotyczący formowania tworzywa sztucznego z granulatu polega na tym, że w formie w miejscu odwzorowania identyfikacyjnych powierzchni (7) umieszcza się co najmniej jeden identyfikacyjny znacznik (18), po czym formę zamyka się i dostarcza się płynny, ogrzany materiał do formowania palety, wypełniając nim szczelnie formę, kolejno formę schładza się i

otwiera:

. (dowód: wydruk z bazy uprp.pl k.29)

Wstępny projekt palety stworzony przez K.W. w 2016 r. został poddany badaniom pod kątem jej wytrzymałości (funkcjonalności). (dowód: korespondencja elektroniczna k.30-34) W 2017 r. strony podjęły współpracę zmierzającą do wytwarzania w przedsiębiorstwie K.B. i sprzedaży palet plastikowych, nie zawarły jednak umowy na piśmie. (bezsporne)

Projekt graficzny palety powód przesłał K.B. wraz z dokumentacją badań wytrzymałościowych. (dowód: korespondencja elektroniczna k.30-34, 36, 50-63, prezentacja k.37-49, zeznania stron k.304)

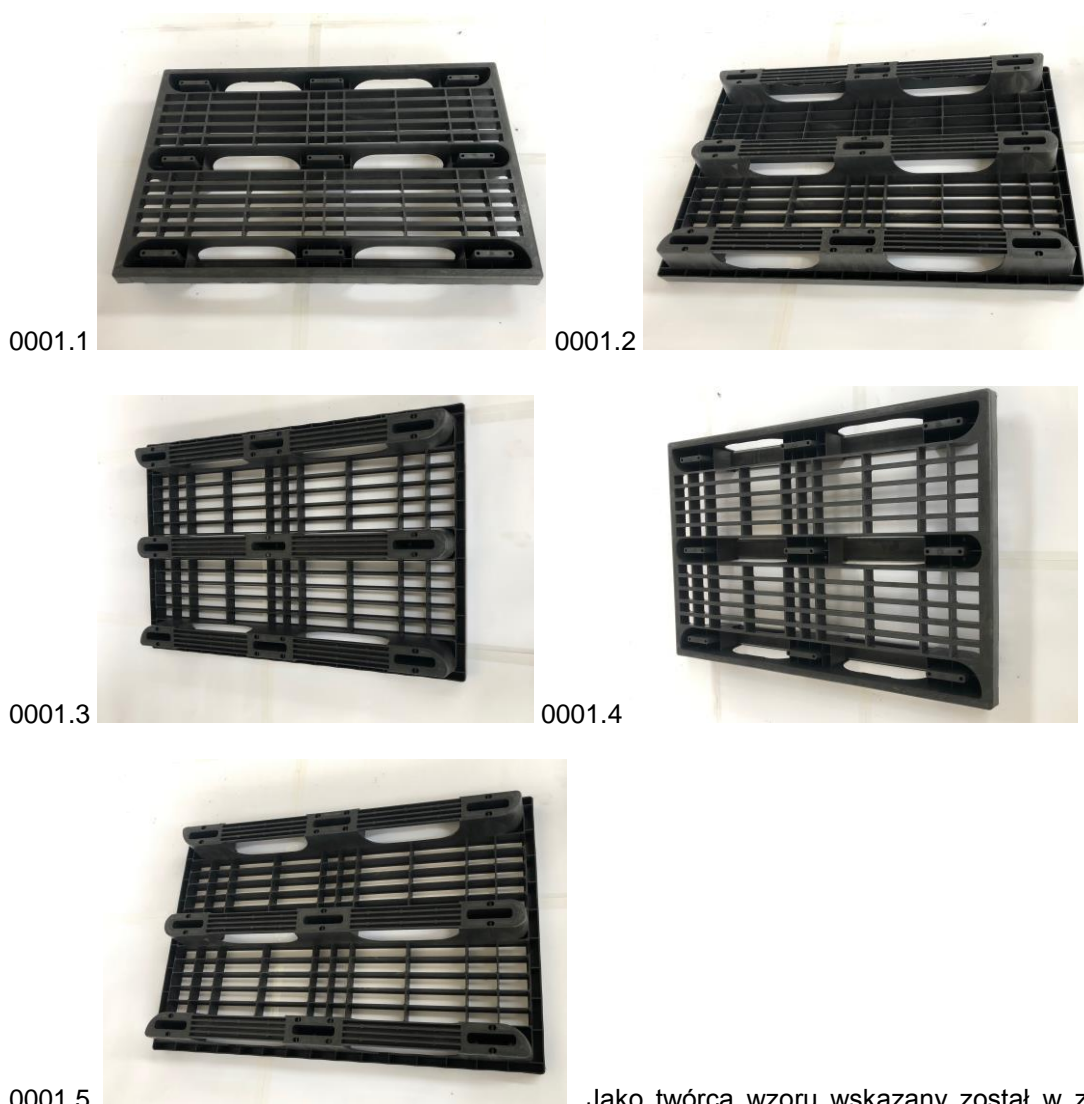
**All
green
pallets**

Na wzór produktu K.W. nałożył unijny znak towarowy zarejestrowany w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej 11 stycznia 2016 r. pod numerem 14399844 i przesłał go pozwanemu 17 września 2017 r. wraz z rysunkami technicznymi i wizualizacją palety wykonaną w

programie komputerowym SolidWorks. (dowód: e-mail z 17.09.2017 r. k.64-70, świadectwo rejestracji EUIPO k.23-28, zeznania powoda k.304)

Projekt powoda został dopracowany i zmieniony przez pracowników pozwanego D.Ś. i S.S. w elementach mających charakter funkcjonalny i uzasadniony technologią wytwarzania palet. (dowód: zeznania świadków D. Ś. i S.Sz.k.264, e-maile k.173-186, przedstawienia graficzne dokonanych zmian w projekcie k.248-260, e-mail z 29.07.2016 r. k.30-34, z 3.05.2017 r. k.36, prezentacja k.37-49)

8 grudnia 2017 r. K. B. otrzymał z C. prototypy palet wykonanych wg projektu powoda. (dowód: e-mail z 8.12.2017 r. k.71, fotografie k.72-75) 27 września 2018 r. zgłosił w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej wzór wspólnotowy zarejestrowany pod numerem 5663044-0001 przedstawiający palety o wyglądzie:

0001.5. Jako twórca wzoru wskazany został w zgłoszeniu i ujawniony w rejestrze EUIPO K. B.. (dowód: świadectwo rejestracji k.103-109)

Pozwany złożył ponadto wniosek do Zarządu Województwa Wielkopolskiego o dofinansowanie projektu pt. *Wdrożenie własnych innowacyjnych rozwiązań procesowych, produktowych i nie-technologicznych w zakresie przetwórstwa tworzyw sztucznych z zastosowaniem technologii WIKRY 1.0 w zakładzie w G.* (dowód: agenda badawcza k.76-102, uchwała z 28.03.2019 r. k.110-114) Jako współtwórcę palety wskazał w nim K. W.. (dowód: zeznania stron k.304, dokumentacja k.217)

Pozwany przekazał powodowi 30.000 zł, tylko część tej kwoty (10.000 zł) była objęta fakturą. K.W. uznawał płatność za zwrot kosztów dojazdu na trasie W. , K. B. natomiast traktował ją jako wynagrodzenie za rezygnację powoda z praw do koncepcji palety. (dowód: przelew k.170, zeznania świadka K.G. k.264, zeznania stron k.304)

Na rynku oferowane są i wykorzystywane palety wykonane z plastiku. (bezsporne – tak też fotografie k.187-191, materiały informacyjne i reklamowe k.192-203, dowody rzeczowe, faktura k.210, zeznania świadka S.K. k.264)

Sąd zważył:

1. Odnosnie do ochrony praw autorskich i dóbr osobistych twórcy:

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych [dalej pr.autor.], za utwór uważa się każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia. W orzecznictwie i doktrynie uznaje się, że aby wytwór niematerialny zyskał kwalifikację utworu w rozumieniu prawa autorskiego powinien wykazywać łącznie następujące cechy:

- i. stanowić rezultat pracy człowieka tj. twórcy utworu (przy czym przejaw działalności oznacza każdy uzewnętrzniony rezultat działania – tak J. Barta, *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*. Dom Wydawniczy ABC Warszawa 2001 r., s. 68)
- ii. stanowić przejaw działalności twórczej,
- iii. mieć indywidualny charakter.

Z art. 1 ust. 3 pr.autor. wynika, że utwór jest przedmiotem prawa autorskiego od chwili ustalenia, chociażby miał postać nieukończoną. Ochronie podlegać mogą zatem nie tylko utwory ostatecznie wykonane, lecz także plany, zarysy, szkice, rysunki, modele i projekty stanowiące rezultat pewnego stadium tworzenia, o ile tylko charakteryzują się cechami twórczymi i indywidualnymi, tylko bowiem w zakresie elementów o takim charakterze powstaje na rzecz twórcy prawo wyłączne.

Przedmiotem prawa autorskiego są m.in. utwory wzornictwa przemysłowego (art. 1 ust. 2). Ochroną może być objęty wyłącznie sposób wyrażenia, nie są nią natomiast objęte odkrycia, idee, procedury, metody i zasady działania oraz koncepcje matematyczne. (art. 1 ust. 21) W prawie autorskim przeciwstawia się ideę i jej przedstawienie, treść i jej formę. (K. Jasińska *Ochrona idei – zagadnienia wybrane*, Prace Instytutu Prawa Własności Intelektualnej UJ 2006, z. 93, s. 9–28). Przy takim ujęciu, ochronie podlega tylko forma wyrazu, w jaką ubrał autor swoją ideę, tu także struktura utworu, jego kompozycja, użyta argumentacja, środki przedstawieniowe. Przesłanka działalności twórczej o indywidualnym charakterze (oryginalność), powszechnie przyjmowana za kryterium udzielenia ochrony prawem autorskim, nie została ustawowo zdefiniowana. Kryteria i stopień oryginalności wymagane dla przyznania ochrony prawem autorskim kształtowane są przez orzecznictwo, w oparciu także o poglądy doktrynalne. *W odniesieniu do wytworów intelektualnej działalności człowieka odnoszącej się do przedmiotów o charakterze przede wszystkim użytkowym ocena zaistnienia przesłanki indywidualności jest dużo trudniejsza. Sama nowość podmiotowa nie wystarcza, aby zagwarantować*

przejaw piętą osobistego twórcy, w związku z czym poszukuje się dodatkowych kryteriów, dokonując w praktyce porównania pomiędzy tym, co miałyby być chronione, a tym, co już zastane w danej dziedzinie. Podstawowym elementem oceny jest zbadanie, jakim zakresem swobody w przyjęciu określonej formy wyrazu dysponował twórca — im wyższy stopień swobody, tym wyższe prawdopodobieństwo, że wynik działalności człowieka będzie mógł być zakwalifikowany jako utwór.

Rezultat twórczego działania winien być stworzony samodzielnie, być niepowtarzalny, swoisty (czyli posiadać cechę oryginalności), odróżniać się w sposób chociażby minimalny od innych rezultatów takiego samego działania (posiadać cechę nowości - tak M. Poźniak-Niedzielska w: *System prawa prywatnego. Prawo Autorskie*, pod red. J. Barty, Wydawnictwo C.H. Beck, INP PAN, Warszawa 2003, s.9). O tym, czy dane dzieło jest utworem w rozumieniu prawa autorskiego nie decyduje wola stron lecz obiektywna ocena dokonana w oparciu o ustalenia faktyczne. Wykreowanie praw autorskich nie wymaga żadnych formalności (art. 1 ust. 4 pr.autor.), ich powstanie w sposób pierwotny następuje bowiem *ex lege*.

Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 1 pr.autor., o ile ustawa nie stanowi inaczej, prawo do utworu przysługuje twórcy. Zakresem zastosowania tej zasady objęte są zarówno autorskie prawa majątkowe, jak i osobiste. Ustawodawca ustanowił domniemanie, że za twórcę należy uważać osobę, której nazwisko jako twórcy uwidocznione zostało na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu. (art. 8 ust. 2 pr.autor.) W wyroku z 21.12.1979 r. I CR 434/79 Sąd Najwyższy stwierdził, że domniemanie autorstwa może być obalone wszystkimi środkami dowodowymi, brzmienie tego przepisu oraz jego wykładnia logiczna prowadzą bowiem do wniosku, że umieszczenie nazwiska określonej osoby na egzemplarzu utworu, jako jego autora, nie może ostatecznie przesądzać o autorstwie. (pot. także wyrok Sądu Najwyższego z 9.05.1969 r., I CR 77/69, Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Komentarz 2014, red. prof. dr hab. Ewa Ferenc-Szydelko, Legalis) Także zgodnie z art. 5 dyrektywy Nr 2004/48/WE z 29.04.2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, do przyjęcia domniemania autorstwa lub własności wystarczające jest uwidocznienie nazwiska twórcy na utworze w sposób zwyczajowo przyjęty (*in the usual manner*).

Stosownie do art. 17 pr.autor., wyłączone prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu przysługuje twórcy. Wkroczenie przez inne podmioty w tak rozumiany zakres wyłączności jest możliwe wyłącznie w przypadku nabycia autorskich praw majątkowych lub uzyskania licencji (w zakresie określonym w umowie). Twórca, którego autorskie prawa osobiste zostały zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania. W razie dokonanego naruszenia może także żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, aby złożyła publiczne oświadczenie o odpowiedniej treści i formie. Jeżeli naruszenie było zawinione, sąd może przyznać twórcy odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub - na żądanie twórcy - zobowiązać sprawcę, aby uiścił odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez twórcę cel społeczny. (art. 78 ust. 1)

W ocenie Sądu **K.W. zmierza w tym postępowaniu do uzyskania ochrony pomysłu, a nie utworu, czyli sposobu w jakim został on przedstawiony twórcę (twórców)**. Aby jak najlepiej wyjaśnić motywy rozstrzygnięcia Sąd pragnie odwołać się do autorytetu prof. Elżbiety Traple i zasadniczych tez jej artykułu *Prawnoautorska ochrona projektów technicznych* (Transformacje Prawa Prywatnego 2/2012 s.25-38): Przesłanka działalności twórczej o indywidualnym charakterze (oryginalność), powszechnie przyjmowana za kryterium udzielenia ochrony prawem autorskim, nie została ustawowo zdefiniowana. Kryteria i stopień oryginalności wymagane dla przyznania ochrony prawem autorskim kształtowane są przez orzecznictwo, w oparciu także o poglądy doktrynalne. *W odniesieniu do wytworów intelektualnej działalności człowieka odnoszącej się do przedmiotów o charakterze przede wszystkim użytkowym ocena zaistnienia przesłanki indywidualności jest dużo trudniejsza. Sama nowość podmiotowa nie wystarcza, aby zagwarantować przejaw piętna osobistego twórcy, w związku z czym poszukuje się dodatkowych kryteriów, dokonując w praktyce porównania pomiędzy tym, co miałyby być chronione, a tym, co już zastane w danej dziedzinie. Podstawowym elementem oceny jest zbadanie, jakim zakresem swobody w przyjęciu określonej formy wyrazu dysponował twórca - im wyższy stopień swobody, tym wyższe prawdopodobieństwo, że wynik działalności człowieka będzie mógł być zakwalifikowany jako utwór.*

Ogólne założenia dotyczące oryginalności jako przesłanki ochrony muszą być przeniesione na obszar dokumentacji i projektów technicznych. W wyroku z 30.06.2005 r. (IV CK 763/04) Sąd Najwyższy sformułował zasady rządzące ochroną tego rodzaju utworów. Uznał, że indywidualny charakter dzieła wyraża się w tym, iż odbiega ono od innych przejawów podobnego działania w sposób świadczący o jego swoistości i niepowtarzalności. Ta niepowtarzalność powinna być rozumiana w ten sposób, że możliwość uzyskania analogicznego rezultatu przez różnych autorów nie stanowi samodzielnej przesłanki wykluczającej przypisanie danemu przejawowi działalności twórczej charakteru indywidualnego w rozumieniu art. 1 ust. 1. Nawet wtedy gdy możliwe jest, że różne osoby zdolają osiągnąć taki sam rezultat, cecha indywidualnego charakteru dzieła nie powinna być zanegowana, jeżeli poszczególne elementy twórczego wyboru i przedstawienia nie są tożsame, zwłaszcza gdy przy kształtowaniu treści i formy dzieła twórca korzystał z obszaru swobody, a niezależnie od pewnych wymogów z góry postawionych, rezultat pracy nie był przez te wymagania całkowicie zdeterminowany i występują w nim elementy, których kształt zależał od osobistego ujęcia. Te aspekty odgrywają szczególną rolę przy analizie prawno-autorskiego charakteru utworów technicznych. Decydujący jest sposób doboru poszczególnych elementów i ich interpretacji.

Pojęcie „dzieło techniczne” ma szerszy zakres niż „dokumentacja techniczna”, przez którą najczęściej rozumie się „zespół dokumentów zawierających dane techniczne umożliwiające wyprodukowanie i eksploatację urządzeń technicznych”. Dokumentacja techniczna często znajduje się na granicy ochrony, ale z góry jej wykluczyć nie można. Ochronie tej nie podlega oczywiście samo rozwiązanie techniczne zawarte w tej dokumentacji. Ze względu na różny zakres swobody twórczej ramy indywidualnego ukształtowania dzieła technicznego są znacznie węższe przy dokumentacji dla celów produkcyjnych (wykonania urządzenia), a szersze przy dokumentacji dla celów informacyjnych lub sporządzanej w formie instrukcji obsługi lub opisów konstrukcji i działania urządzeń.

Według J. Błęszyńskiego, o twórczości uzasadniającej ochronę autorską można i należy mówić w tych wszystkich sytuacjach, w których przed konstruktorem powstaje wybór środków, potrzeba wyboru rozwiązań poszczególnych zagadnień, które w sumie stanowią o osobistym ujęciu rezultatu wykonywanego zadania. Jeżeli w rozwiązaniu konstrukcyjnym zawarte zostają elementy oryginalnego ujęcia, a więc nie stanowi ono jedynie ścisłego wykonania odpowiadającego znanemu i powielanemu wzorcowi, mamy do czynienia z utworem i osoba, od której ono pochodzi, jest twórcą w rozumieniu prawa autorskiego. O autorskim wkładzie twórczym decydować tu będzie nie tyle rozwiązanie techniczne, bo tego prawem autorskim chronić nie możemy, ile ostateczny efekt wizualny.

Przy ocenie zdolności do ochrony konkretnego projektu w każdym przypadku należy badać, czy poza technicznie zorientowanym rozwiązaniem istnieje element estetyczny, mający cechę indywidualnej twórczości. Elementy estetyczne nie powinny być jednoznacznie zdeterminowane cechami użytkowymi dzieła lub względami technicznymi. (J. Barta, R. Markiewicz (w:) J. Barta, M. Czajkowska-Dąbrowska, Z. Ćwiąkalski, R. Markiewicz, E. Traple: *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz*, wyd. 5, Warszawa 2011, s. 45). Decydujące znaczenie należy przyznać ocenie, czy w konkretnym przypadku istnieje możliwość wyboru elementów treści lub formy opracowania (tamże s.46). Dokumentacja techniczna może być kwalifikowana jako utwór podlegający ochronie, gdy przewyższa rezultaty oparte na typowej wiedzy w zakresie sporządzania dokumentacji technicznej w takim stopniu, że nabiera cech wyróżniających, przy czym winno się brać pod uwagę zarówno dokumentację już istniejącą, jak i tę, która hipotetycznie mogłaby być stworzona przez inne osoby. (J. Barta, R. Markiewicz: *Dokumentacja techniczna w świetle prawa autorskiego*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego, Prace Instytutu Prawa Własności Intelektualnej 1988, z. 47, s. 64). Jako utwór może być zakwalifikowana tylko taka dokumentacja, która ma pewne cechy wyróżniające i nie jest przedstawiona w banalnej formie, rutynowo stosowanej w tego rodzaju dokumentacji.

Analizując przedmiot ochrony autorka odnosi go do sposobu użycia utworu. Dokumentacja techniczna (rysunki, modele, wykresy), jako utwór i idea wyrażona w konkretnej formie, będzie chroniona przed nieuprawnionym zwielokrotnieniem. Natomiast jeśli ktoś z utworu bierze sam pomysł, samą koncepcję i wykorzysta w ją praktyce do wytworzenia produktu, to uprawnionemu z tytułu prawa autorskiego nie przysługuje żadna ochrona, bo prawo autorskie nie chroni pomysłu, nie chroni idei. *Jeśli mamy do czynienia z pomysłem technicznym, na przykład dotyczącym układu urządzeń lub budowy urządzenia i ktoś inny według opisu twórcy pomysłu wykona odpowiednie rysunki techniczne, to twórca pomysłu nie może być traktowany jako współautor dokumentacji technicznej.*

Definiując pojęcie zwielokrotnienia prof. E. Traple stwierdza, że dzieło powstałe na podstawie rysunku technicznego może być przedmiotem ochrony, ale jako takie musi spełniać kryteria ochrony prawnautorskiej. Jeśli intelektualna twórczość przedstawiona w dokumentacji dotyczy wyłącznie innowacyjnego przedmiotu technicznego, to samej dokumentacji nie możemy przyznać ochrony prawem autorskim. Rysunki techniczne, tak jak w przypadku słownego opisu rozwiązania technicznego, mogą być przedmiotem ochrony prawnautorskiej, gdy wykazują oryginalność w sposobie prezentacji, a zatem gdy ich celem nie jest wyłącznie podanie cech technicznych, ale także odpowiedni sposób wyjaśnienia.

W niniejszej sprawie mamy w istocie do czynienia z dwoma odrębnymi przedstawieniami palet transportowych – rysunkiem i wizualizacją stworzoną przy użyciu popularnego programu komputerowego SolidWorks. Wbrew przedstawionym zasadom, powód domaga się ich ochrony przepisami prawa autorskiego nie wskazując na żadne cechy sposobu wyrażenia (prezentacji) lecz na odmienność palety od innych dotychczas znanych na rynku. Powód nie zmierza zatem do ochrony utworu, lecz idei (pomysłu, rozwiązania technicznego z punktu widzenia funkcjonalności produktu). Jego projekty nie mają żadnych cech wyróżniających, są przedstawione w formie zwykle stosowanej w tego rodzaju dokumentacji. (obciążający powoda brak dowodu przeciwnego) Także zmiany naniesione na prosty rysunek techniczny przez pracowników pozwanego nie odnoszą się do sposobu przedstawienia produktu, lecz jego funkcjonalności i technologii wytwarzania.

K.W. nie udowodnił w tym postępowaniu, że stworzył utwór, do którego autorskie prawa niemajątkowe i majątkowe podlegają ochronie przed naruszeniami na podstawie art. 78 i art. 79 pr. autor., a jego dobra osobiste jako twórcy podlegają ochronie na podstawie art. 24 w zw. z art. 23 k.c. Należy zauważyć, że uzasadnienie pozwu w części odnoszącej się do naruszenia dóbr osobistych (3.1) ma czysto teoretyczny charakter. Powód nie wyjaśnia także przyczyn, dla których miałyby być przyznane zadośćuczynienie w kwocie określonej na 30.000 zł Roszczenia z punktu 1. pozwu podlegają zatem oddaleniu jako nieudowodnione (co do zasady i co do wysokości). Nie do końca jasne jest także, czy podstawą roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia jest przepis art. 24 k.c., czy art. 78 ust. 1 pr. autor. (vide strony 12 i 13 pozwu), jakiego rodzaju twórczość powód chce chronić żądając zapłaty zadośćuczynienia, na poczet którego nie zalicza kwoty 30.000 zł otrzymanej od pozwanego. Twierdzi, że był to zwrot kosztów przejazdu nie wyjaśniając jednak, kiedy i jakie koszty faktycznie poniósł.

2. Odnosnie do praw twórcy wzoru wspólnotowego:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1 z 5.01.2002 r.) zawiera legalną definicję, zgodnie z którą wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). By posiadać zdolność rejestracyjną wzór nie musi stanowić utworu wzornictwa przemysłowego chronionego przepisami prawa autorskiego.

Zgodnie z art. 14 ust. 1, prawo do wzoru wspólnotowego przysługuje twórcy lub jego następcy prawnemu. Jeżeli dwie lub więcej osób wspólnie opracowało wzór, prawo doń przysługuje im wspólnie. (ust. 2) W przypadku gdy wzór opracowany jest przez pracownika w wykonaniu jego obowiązków lub instrukcji udzielonych przez pracodawcę, prawo do wzoru wspólnotowego przysługuje pracodawcy, o ile nic innego nie wynika z przepisów prawa krajowego, z umowy o pracę lub z uzgodnień pracodawcy z pracownikiem. (ust. 3)

Twórcy, tak jak zgłaszającemu lub właścicielowi zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, przysługuje prawo do wymienienia go jako twórcy przed EUIPO i w rejestrze. Jeżeli wzór wspólnotowy jest wynikiem wspólnej pracy, można wymienić zespół zamiast indywidualnie twórców. (art. 18)

Jeżeli wzór został zarejestrowany na nazwisko osoby nieuprawnionej do tego na podstawie art. 14, uprawniony może żądać (bez uszczerbku dla innych praw i roszczeń) uznania go za prawowitego właściciela wzoru wspólnotowego. (art. 15 ust. 1) W przypadku gdy osoba jest wspólnie uprawniona do wzoru, może (zgodnie z ust. 1) wystąpić z roszczeniem o uznanie jej za współwłaściciela. (ust. 2) W przypadku zarejestrowanego wzoru wspólnotowego w rejestrze ujmuje się:

- a) wzmiankę o wszczęciu postępowania sądowego zgodnie z ust. 1;
- b) decyzję ostateczną lub inne orzeczenia kończące postępowanie;
- c) wszelkie zmiany dotyczące własności zarejestrowanego wzoru wspólnotowego wynikające z decyzji ostatecznej.

Z art. 15 ust. 1 rozporządzenia wynika dla K. W. uprawnienie do żądania ustalenia przez sąd, że jako jego twórca jest właścicielem wzoru wspólnotowego przedstawiającego paletę transportową, zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pod nr 005663044-0001. Należy wyjaśnić, że w tym postępowaniu sąd właściwy w sprawach wzorów wspólnotowych nie bada kwestii ważności, w rozumieniu nowości, indywidualnego charakteru i niefunkcjonalności wzoru, ograniczając się do stwierdzenia, kto jest twórcą wzoru zarejestrowanego przez EUIPO, a w konsekwencji – na podstawie art. 14 ust. 1 - jego właścicielem. Bez znaczenia jest więc także to, czy powód skopiował jedną lub elementy kilku palet obecnych wówczas na rynku.

Z zaoferowanego Sądowi materiału dowodowego wynika, że powód był pomysłodawcą palety i stworzył projekt, który został przekazany K. B. Bezsporne jest, że pozwany otrzymał od K.W. mail ze wstępnymi projektami palety. Zmiany dokonane w przedsiębiorstwie pozwanego miały bardzo ograniczony charakter, odnosiły się wyłącznie do drobnych elementów wyglądu produktu o charakterze funkcjonalnym i determinowanych technologią wytwarzania. Jakkolwiek pozwany oraz świadkowie S.S. i D. Ś. zeznawali o tym, że wzór został stworzony w przedsiębiorstwie K. B., to nie znajduje to potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w dokumentacji projektowej i technicznej pochodzącej od pozwanego. Także świadek K.G. w mailu z 8.02.2019 r. potwierdziła, że to powód dostarczył całe know-how do produkcji palet transportowych. Współpracując z pozwanym (ojcem) nie przyznała, że to on lub jego pracownicy samodzielnie stworzyli projekt.

Na paletę nałożony został przez powoda jego znak towarowy ALL GREEN PALLETS, trudno zaś uznać, by – bez uzgodnienia – pozwany wyraził zgodę na użycie oznaczenia osoby trzeciej na własnym wzorze/produkcje. Pozwany nie przeciwstawił dowodu, który mógłby zaprzeczyć twierdzeniu powoda, iż ostateczna postać wzoru została stworzona przez K.W. i przekazana K.B. i D.Ś. mailem z 17.09.2017 r. (k.64-69) Nie wynika to w szczególności z korespondencji elektronicznej załączonej do odpowiedzi na pozew. (k.171-187)

Ze względu na uchybienie terminom wyznaczonym do zgłaszania twierdzeń i dowodów, określonym w art. 207 i art. 217 k.p.c. oraz nieuprawdopodobnienie przyczyn opóźnienia Sąd pominął dowody zawnioskowane przez pozwanego w toku postępowania. (k.248-260, 289-297) K.B. zdecydował się na zawnioskowanie zeznań świadków, choć niewątpliwie bardziej wiarygodne i

przekonujące byłyby dowody dokumentujące prace nad projektem i wprowadzane doń zmiany. Grafiki przedstawiane już po złożeniu zeznań przez S.S. i D. Ś. nie mogą być dowodem w sprawie ze względu na uchybienie terminowi do zgłoszenia wniosków dowodowych, a ponadto powstały one w toku procesu, wyraźnie na jego użytek. Zeznania świadków będących pracownikami pozwanego, niewątpliwie zainteresowanych rozstrzygnięciem procesu na korzyść ich pracodawcy są bardzo ogólne, tendencyjne i wewnętrznie sprzeczne, nie mogły zatem służyć do poczynienia przez Sąd ustaleń, że nie K.W. ale S. Sz., D. Ś. i pozwany byli współtwórcami wzoru, który zgłoszony został w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i zarejestrowany pod nr 005663044-0001. Z zeznań tych wynika ostatecznie, że projekt otrzymany od powoda został zmieniony w drobnych elementach funkcjonalnych i determinowanych technologią produkcji, na jego podstawie wykonano w C. prototyp, który sfotografowany został przedstawiony w zgłoszeniu. Fotografie we wzorze nr 005663044-0001 obrazują paletę zaprojektowaną przez powoda.

Sąd nie znajduje żadnego uzasadnienia dla pominięcia powoda jako twórcy w zgłoszeniu wzoru wspólnotowego. Powód nie był pracownikiem pozwanego ani nie zawarł z nim umowy o przeniesieniu prawa do wzoru. Wobec przyznania przez pozwanego, że otrzymał od powoda projekt palety, który był dopracowywany w jego przedsiębiorstwie (zakres zmian nie może być precyzyjnie określony ze względu na brak dowodów), pominięcie powoda jako twórcy i zaprzeczenie jego prawa do wzoru jest nieusprawiedliwione.

K.B. przyznał w dokumentacji zgromadzonej na potrzeby uzyskania dofinansowania ze środków unijnych, że K. W. był współtwórcą wzoru, stwierdził ponadto, że jako rekompensatę za otrzymany projekt przekazał powodowi łącznie 30.000 zł. Płatność ta powinna podlegać ocenie właściwych organów skarbowych, na potrzeby niniejszego postępowania, w braku dowodów przeciwnych, Sąd pragnie jedynie stwierdzić, że zapłata nie wiązała się z formalnym przeniesieniem prawa do wzoru.

Żądania objęte pkt 2 pozwu zasługują na uwzględnienie K.W. wykazał bowiem, że jest twórcą i właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pod numerem 005663044-0001. (art. 15 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 rozporządzenia) **O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.** znosząc je wzajemnie stosownie do wyniku postępowania. Pozwany został przy tym obciążony obowiązkiem pokrycia kosztów stawienia świadka zawnioskowanego przez niego świadka.